

Bansfelighed og uden Betænklighed for Statskassen fra det almindelig finantstuelle Standpunkt, at give Jubilaren en saadan forholdt Indtægt, skulde jeg ikke have Noget derimod. Men jeg maa bemærke, at denne Sag kan ikke alene bedømmes fra det Standpunkt, hvad der kan være ønskelig for Embedsstanden, heller ikke fra det Standpunkt, om Sagen er mere eller mindre betydeligt for Statskassen; thi jeg vil give den ærede Ordfører Ret i, at det kan ikke være nogen betydelig Gjenstand for Statskassen. Men det forekommer mig heller ikke, at det er fra den Side, Sagen har været opfattet under den tidligere Discussion. Det forholder sig vel saa, at der i Regjeringens Udkast, som det først blev forelagt paa den forrige Rigsdag, var optaget en Bestemmelse, hvorefter Jubilaren idetmindste vilde faae $\frac{2}{10}$ af sin Gage i Pension; men jeg maa dertil bemærke, at det hele Udkast blev af Regjeringen udtryffeligt forelagt med den Erklæring, at man havde holdt sig paa det Standpunkt, hvorpaa Sagen var fundet at være fremtraadt som Resultat af de tidligere Stænderforhandlingens Discussioner, og at man paa ingen Maade vilde holde paa Udkastet i dets Heelhed saaledes som det netop blev forelagt. Det har ogsaa viist sig under Forhandlingerne i Folkethinget, at der fra Regjeringens Side med større eller mindre Beredvillighed er gaaet ind paa adskillige Modificationer, som væsentlig alle vare i Statskassens Lær. Hvad nu det Spørgsmaal angaaer, hvorvidt det Forslag, som gaaer ud paa, at Vedkommende skulde have $\frac{3}{4}$ Istedetfor den fulde Gage, som Argumentationen egentlig synes at have dreiet sig om, at der tilkom dem, kan siges at være stemmende med de hidtil gjældende Regler eller ikke, da skal jeg, uden at komme langt tilbage paa hvad jeg sidst fremførte, og som jeg troer var bestemt nok, kun bemærke, at det forholder sig, som jeg har erklæret, at det ikke ifølge den nyeste Undersøgelse af Vedkommende erkjendes for at være en saadan Regel, som ifølge Grundloven er forpligtende, at nogen Embedsmand, der har tjent 50 Aar, er berettiget til at erholde den fulde Gage i Pension. Det er intet Beviis derimod at anføre, at Regjeringen selv har forelagt et saadant Forslag for

Stænderne, og at det ved tidligere Leiligheder er udtalt, at noget saadant var fulgt, og at man ønskede det for Fremtiden ophøiet til Lov; thi hvad der i dette Øieblik er Tale om, er ikke, hvad der hidtil er skeet i enkelte Tilfælde, men paa hvad Maade det er skeet, med hvilken Bevidsthed det fra den souveraine Konges Side er skeet, og Tilfældet er da det, at det stadigt fra den souveraine Konges Side er skeet som en speciel kongelig Naade. Souverainen var sig bevidst, at, naar han gav en Embedsmand efter 50 Aars Tjeneste den fulde Gage i Pension, gav han ham mere, end han egentlig behøvede at give ham, og denne Omstændighed, som er oplyst ved Udtalelser af de Embedsmand, som i en Række af Aar have havt dermed at bestille, er det, som har givet den nærværende Regjering Anledning til at fastholde, at ingen Embedsmand kan siges ifølge Grundloven at tilkomme det som Ret, og derfor har heller ingen Embedsmand faaet sin fulde Gage i Pension under det nærværende Ministerium. At man herimod vil paaberaabe sig den forskjellige Kundskab, man kan have af at have iagttaget enkelte Tilfælde, derpaa kan jeg ingen Vægt lægge. Thi vort Pensionsystem og de forskjellige Regler, der hidtil have ledet den hele Opfattelse af Sagen, ere saa indviklede, at det virkelig er meget forklarligt, at ellers kyndige og dygtige Mænd, som staa udenfor, ikke kunne finde Rede deri. Men den Regel, som Regjeringen har fulgt, var en saadan, som de vedkommende Embedsmand i ethvert givet Tilfælde under Embedsbed kunde bekræfte at være overeensstemmende med de faste Regler, der vare fulgte i det hidtil gjældende Pensionsystem, og til disse Regler har den om 50 Aar ikke kunnet henføres. At forresten Beregningsmaaden skulde have været saa uovereensstemmende og afvigende, som det ærede Medlem af Udvalget har antydnet, forholder sig ikke saa. Naar man er noget nøiere indviet i disse Forhold og seer, hvorledes Tingen virkelig stiller sig, er det vel saa, at der tidt synes, at være besynderlige Regler, men Vilkaarligheden har ingenlunde været saa stor, som man i Almindelighed er tilbøielig til at antage, og navnlig er der ikke nogen Uovereensstemmelse i Beregningsmaaden derved, at man hidtil stadigt har an-